

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **D. Z.**, zastoupený Mgr. Liborem Hubáčkem, MBA, advokátem se sídlem Husova 2117, Benešov, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2012, č. j. 2 A 21/2011 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2012, č. j. 2 A 21/2011 – 41, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „ministerstvo“) ze dne 16. 9. 2011, č. j. 826/2011-160-SPR/3, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát hl. m. Prahy“) ze dne 28. 4. 2011, č. j. MHMP 343757/2011/FRY, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), a to porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „silniční zákon“), když byl přistižen při jízdě osobním motorovým vozidlem bez přední registrační značky. Za přestupek mu byla uložena podle ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že povinnost umístit na motorovém vozidle registrační značky (nikoliv značku) stanoví zákon č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“), když na něj odkazuje silniční zákon ohledně povinnosti řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Vyhláška č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o registraci

vozidel“), pak již pouze konkretizuje způsob umístění tabulky registrační značky na vozidle, a to na základě zmocnění v zákoně o podmínkách provozu vozidel. K tomuto závěru dospěl městský soud po zohlednění účelu registračních značek umístěných na vozidle. Tím je umožnění identifikace vozidla při jízdě zepředu při příjezdu i zezadu při odjíždění vozidla. Identifikaci pak umožňuje mimo jiné zaznamenání vozidla při spáchání přestupku automatickým záznamovým systémem. Jelikož je nesporné, že vozidlo stěžovatele bylo při provedené policejní kontrole opatřeno pouze jednou registrační značkou vzadu, ministerstvo nepochybil, pokud jednání stěžovatele posoudilo jako přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o přestupcích. Městský také neshledal napadené správní rozhodnutí nepřezkoumatelné a ztotožnil se s výši uložené sankce při dolní hranici zákonného rozpětí.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že mohl být potrestán pouze na základě dikce samotného přestupku. Zákonodárce jasně stanovil, že protiprávním jednáním je provozování vozidla neopatřené (ani) jednou tabulkou registrační značky. Neužil přitom jinou dikci, např. „na němž v rozporu se zvláštním právním předpisem není umístěna některá z tabulek státní poznávací značky (registrační značky).“ Nejedná se přitom o tzv. díru v zákoně, neboť i zákon o podmínkách provozu vozidel stanoví v ust. § 7 odst. 2 povinnost umístit na vozidlo jednu tabulku registrační značky. I kdyby byla tímto předpisem nebo silničním zákonem stanovena povinnost opatřit vozidlo dvěma registračními značkami, nemohl by být stěžovatel trestán podle zákona o přestupcích, neboť ten podmínil uložení sankce absencí tabulky registrační značky vůbec (žádná na vozidle umístěna není). Žádný právní předpis zákonné síly nestanoví provozovateli vozidla povinnost opatřit vozidlo více jak jednou tabulkou registrační značky. Ust. § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona ukládá povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Ohledně technických podmínek odkazuje na zákon o podmínkách provozu vozidel, který však definici technických podmínek neobsahuje. Nejčastěji používá pojem „technická způsobilost“ ve smyslu absolvování technické kontroly na stanicích technické kontroly, dále užívá pojmů „technický průkaz“, „technický celek vozidla“, „technická kontrola“, „technické požadavky“. Pojem „technické podmínky“ uvádí na čtyřech místech v souvislosti s rozdělením motorových vozidel do příslušných kategorií. Pokud měl zákonodárce na mysli technickou způsobilost vozidla, pak dostatečně technicky způsobilým je vozidlo, kterému neexpirovala poslední technická kontrola. Právní základ pro potrestání stěžovatele tak chybí. Odkaz, jenž „technické podmínky“ spojuje s jinými požadavky, než zřejmě zákonodárce zamýšlel v ust. § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, lze případně hodnotit jako tzv. díru v zákoně, ale tuto skutečnost nelze stěžovateli přičítat k tíži. Pokud měl městský soud v tomto směru nějaké pochybnosti, mohl uplatnit pravidlo *in dubio pro reo*. Městský soud však ohledně technických podmínek použil ust. § 7 odst. 2 věta druhá zákona o podmínkách provozu vozidel, aniž by poskytl právní úvahu, jak k tomuto kroku dospěl. Tím zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Zákonný zákaz ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona je v ust. § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, které zakazuje provoz silničního motorového vozidla, které není opatřeno tabulkou s registrační značkou, tedy jednou jedinou tabulkou s registrační značkou. Toto ustanovení není doplněno žádnou poznámkou pod čarou či přímým odkazem, který by cokoliv definoval či jakkoliv jinak nastavoval další podmínky, přestože zjevně navazuje na ust. § 7 odst. 2 věta druhá zákona o podmínkách provozu vozidel. Městský soud si ustanovení „způsobem stanoveným zvláštním předpisem“ vyložil extenzivněji, než jeho aplikace, v kontextu ostatního, předpokládá. Výraz „způsobem“ nepochybně má své opodstatnění a případně dopadá také na povinnost adresáta právní normy v zákonném rozsahu, avšak co do umístění v určité výšce apod. Povinnost umístit tabulku s registrační značkou nelze vykládat jako povinnost umístění obou tabulek registrační značky. Stěžovatel městskému soudu rovněž vytýkal dovozování povinnosti z ust. § 7 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel, které žádnou povinnost neobsahuje. Se žalobní námitkou

pokračování

vad právních závěrů ministerstva, které se váží k ust. § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, se podle stěžovatele městský soud nelyžřádal, stejně jako s námitkou, že tabulka registrační značky byla umístěna za předním sklem stěžovatelova vozidla a zároveň splnila výšková pravidla umístění tabulky podle vyhlášky o registraci vozidel. Podle stěžovatele je porušení povinnosti stanovené v ust. § 7 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel sankcionováno podle ust. § 83 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, které představuje speciální úpravu k ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o přestupcích. Stěžovatelovo jednání, pokud by bylo přestupkem, mělo být posuzováno podle ust. § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel, neboť tato právní úprava je pro stěžovatele subjektivně příznivější, a to s ohledem na absenci zákazu řízení motorových vozidel v rozsahu možností trestání. Městský soud se touto otázkou nezabýval, přestože ji stěžovatel namítal již v řízení před správními orgány. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, stejně jako rozhodnutí ministerstva a magistrátu hl. m. Prahy.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na své vyjádření k žalobě. Napadený rozsudek je podle jeho názoru správný a co se týče stěžovatelových námitek ohledně počtu a umístění tabulek s registrační značkou, má ministerstvo za to, že tyto byly spolehlivě vyvráceny. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 29. 10. 2010 řídil stěžovatel v ulici Prosecká v Praze 9 motorové vozidlo Ford Mustang, reg. zn. X, bez tabulky registrační značky umístěné na přední straně vozidla. To bylo vybaveno pouze tabulkou registrační značky na zadní straně.

Podle ust. § 7 odst. 2 věta druhá zákona o podmínkách provozu vozidel je provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla povinen umístit tabulku s registrační značkou na vozidlo způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem.

Podle ust. § 7 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel prováděcí právní předpis stanoví vzor technického průkazu a způsob provádění zápisu v technickém průkazu silničního motorového vozidla a přípojného vozidla obecním úřadem obce s rozšířenou působností, vzor osvědčení o registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla, formu, obsah a provedení registrační značky, druhy registračních značek a způsob jejich vydávání a nakládání s nimi, provedení tabulek s registrační značkou a způsob umístění tabulek s registrační značkou na silniční motorové vozidlo a přípojně vozidlo, postup v případě ztráty nebo zničení technického průkazu silničního motorového vozidla a přípojného vozidla, osvědčení o registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla nebo registrační značky.

Prováděcím právním předpisem je vyhláška o registraci vozidel, která v ust. § 28 upravuje, jakým způsobem (v jakém počtu a na jaké místo) má být tabulka registrační značky umístěna podle jednotlivých kategorií vozidel. Podle odst. 3 citovaného ustanovení musí být tabulka registrační značky umístěna na silničním motorovém vozidle vpředu a vzadu, s výjimkou vozidel uvedených v odstavci 4, a to kolmo ke směru jízdy. Silniční motorová vozidla mají tabulku registrační značky umístěnu vpředu uprostřed, pokud není v technickém průkazu zapsáno její umístění vlevo. Vzadu mají silniční motorová vozidla tabulku registrační značky umístěnu uprostřed nebo vlevo. Pokud se jedná o přípojná vozidla, traktory a samojízdné pracovní stroje, tyto mají tabulku registrační značky pouze vzadu uprostřed nebo vlevo. Vpředu musí být tabulka

registrační značky umístěna na vozidlo tak, aby její spodní hrana nebyla níže než 200 mm a vzadu níže než 300 mm od roviny vozovky. Horní hrana tabulky registrační značky umístěné na silničním vozidle nesmí být výše než 1 200 mm nad rovinou vozovky. Je-li v technickém průkazu zapsáno umístění vyšší, může být nejvýše 2 000 mm. Na traktoru nebo samojízdném pracovním stroji může být nejvýše 4 000 mm. Podle ust. § 28 odst. 4 citované vyhlášky moped, motocykl a motorová tříkolka jsou vybaveny pouze jednou tabulkou registrační značky umístěnou na vozidle vzadu uprostřed. Tabulka registrační značky musí být umístěna kolmo nebo skloněná ne více než 30 stupňů vpřed a ne více než 15 stupňů vzad od roviny kolmé k podélné ose vozidla. Z výše uvedeného tak vyplývá, že podle vyhlášky o registraci vozidel se tabulka registrační značky umísťuje v takovém počtu a na takové místo, které vychází z povahy motorového vozidla.

Stěžovatel povinnost umístit tabulku s registrační značkou na vozidlo vykládá za použití gramatického výkladu tak, že se jedná o povinnost umístit na vozidlo tabulku pouze v jednom vyhotovení. Gramatický výklad však představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, zatímco k objasnění jejího smyslu a účelu slouží další výkladové metody (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, www.nalus.cz). V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 - 54, publ. pod č. 792/2006 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo vysloveno, že „(z) teleologického výkladu vyplývá základní interpretační směrnice, která již byla zmíněna: rozhodující je smysl a účel, a nikoliv dikce zákona. Systematický výklad využívá systémové povahy právního řádu: právní řád tvoří jednotný celek; má povahu systému, který je dále diferencován v subsystémy různých úrovní (právo soukromé a veřejné; právní odvětví; právní instituty), jež v sobě slučují prvky podle různých kritérií.“

V daném případě je základní povinností provozovatele vozidla, která je zákonem stanovena sice rámcově, ale přitom dostatečně jasně a určitě, umístit tabulku registrační značky na vozidlo. Způsob, jakým má být tato povinnost realizována, tzn. v jakém počtu a na jaká místa vozidla je třeba tabulku umístit, je upraven ve vyhlášce o registraci vozidel. Lze souhlasit se stěžovatelem, že zákonodárce používá v souvislosti s tabulkou registrační značky převážně jednotného čísla, nicméně to neznamená, že lze tuto povinnost omezit na umístění pouze jednoho vyhotovení tabulky registrační značky na vozidlo.

Vyhláška o registraci vozidel nestanoví provozovatelům motorových vozidel další povinnost nad rámec zákonné povinnosti umístit na vozidlo tabulku registrační značky. V citované vyhlášce je tato povinnost pouze blíže vymezena co do způsobu a počtu umístění vyhotovení tabulky na vozidlo. Taková konkretizace nepřesahuje zákonné zmocnění a zároveň odpovídá účelu značení vozidla registrační značkou, kterým je především umožnit jeho identifikaci. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 7. 2010, č. j. 4 As 10/2010 – 58, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že „(j)e přitom všeobecně známou skutečností, jaký je účel a smysl registračních značek. Stěžovateli - držitelé řídičského oprávnění - muselo být zřejmé, že nesmí užit k jízdě automobil, který není osazen tabulkami registračních značek. Takové vozidlo nespĺňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích.“ Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, www.nalus.cz, požadavek stanovení jakékoliv povinnosti přímo a výhradně zákonem „by zjevně vedl k absurdním důsledkům, a to k popření smyslu sekundární (a v některých případech i primární) normotvorby, jelikož pojmovou součástí každé právní normy je vymezení určitých práv a povinností adresátů normy.“

Stěžovatel tedy měl podle ust. § 7 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel ve spojení s ust. § 28 odst. 3 vyhlášky o registraci vozidel povinnost umístit na své vozidlo tabulku registrační značky vpředu a vzadu, přičemž podle názoru Nejvyššího správního soudu

pokračování

se jedná o povinnost uloženou na základě zákona a nikoliv v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy, jak dovozuje stěžovatel. Povinnost umístit na vozidlo tabulku registrační značky je splněna tehdy, je-li na vozidle tabulka registrační značky umístěna řádně, tedy v takovém počtu a na takovém místě, které stanoví vyhláška o registraci vozidel.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič povinen kromě povinností uvedených v § 4 užit vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. V poznámce pod čarou k tomuto ustanovení je odkaz na zákon o podmínkách provozu vozidel a na vyhlášku č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

Jakkoli poznámka pod čarou nemá normativní význam (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2009, č. j. 6 As 40/2009 - 125, www.nssoud.cz), nelze ji považovat za právně bezvýznamnou. Naopak poznámka pod čarou, tj. odkaz na určitý právní předpis či jeho ustanovení může být významnou výkladovou pomůckou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 96, publ. pod č. 1258/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, publ. pod č. 2019/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Poznámka pod čarou tak plní úlohu ukazatele směru, kterým by se měl ubírat výklad předmětného ustanovení.

Ust. § 3 až § 9 silničního zákona upravují podle důvodové zprávy povinnosti fyzických osob při jejich účasti v provozu na pozemních komunikacích. Ustanovení jsou uspořádána od obecné úpravy povinností platných pro všechny účastníky provozu na pozemních komunikacích k úpravě speciálních povinností platných pro některé skupiny účastníků provozu na pozemních komunikacích. Přes absenci definic některých použitých pojmů nelze učinit závěr, že by povinnosti stanoveny nebyly. Zvolená legislativní technika zaručuje flexibilitu zákonné úpravy a umožňuje její uplatnění za rozličných skutkových okolností. V posuzované věci je zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu obecně odkázat na všechny podmínky technického provedení vozidla, které jsou stanoveny zvláštním právním předpisem. To je důvodem použití obecného pojmu „technické podmínky“, který, byť zákon o silničním provozu nepodává jeho definici, je zároveň obecný i dostatečně jasný. Nelze se tak ztotožnit se stěžovatelem, že toto ustanovení nutně předpokládá užití stejné terminologie v právních předpisech, na které odkazuje. Zákon o podmínkách provozu vozidel ani vyhláška o registraci vozidel neobsahují komplexní úpravu technických podmínek vozidel. Proto je použití zastřešujícího pojmu v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu opodstatněné a nepředstavuje tzv. mezeru v zákoně, jak se stěžovatel domnívá. Povinností řidiče je proto používat vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zákonem o podmínkách provozu vozidel včetně umístění tabulky registrační značky na své vozidlo, neboť se bezpochyby o technickou podmínku jedná.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (29. 10. 2010), se dopustí přestupku ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu se zvláštním právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (registrační značky) nebo je umístěna jiná tabulka státní poznávací značky (registrační značky), než která byla vozidlu přidělena. Stěžovatel tím, že řídil vozidlo bez tabulky registrační značky umístěné na přední části vozidla, přesto, že měl povinnost užit vozidlo, na kterém byla řádně umístěna tabulka registrační značky vpředu a vzadu, se dopustil výše uvedeného přestupku.

Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se městský soud při posuzování věci řídil, z jakého důvodu považoval žalobní námitky za neopodstatněné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě a proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. Z odůvodnění rozsudku je tak zřejmé, že městský soud dospěl k závěru, že ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odkazuje na ust. § 7 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel, protože podmínky umístění tabulky registrační značky jsou technickými podmínkami ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že pojem „technické podmínky“ je pojmem obecným, je podstatný závěr soudu, jaké podmínky lze pod něj podřadit, neboť takovým způsobem soud vymezuje obsah tohoto obecného pojmu. Zároveň jím umožňuje stěžovateli namítat, že ust. § 7 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel technické podmínky neobsahuje. V tomto směru proto nelze považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

Namítal-li stěžovatel, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkou týkající se ust. § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, pak je nutno uvést, že v žalobě namítal, že zákaz provozu vozidla bez tabulky registrační značky se nachází v tomto ustanovení, rozhodně však ne v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Městský soud však dospěl k jednoznačnému závěru ohledně povinností vyplývajících z ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu i k závěru, že stěžovatel tyto povinnosti porušil. Tím lze považovat stěžovatelovu námitku za vypořádanou. Jak Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, v žalobě je třeba odlišovat uplatněné žalobní námitky a jednotlivé dílčí argumenty na jejich podporu. Městský soud má povinnost vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi uplatněnými žalobními námitkami, což ale neznamená, že musí nutně reagovat na každý dílčí argument či tvrzení žalobce.

Stěžovatel také namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se městský soud nevypořádal se žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí v otázce způsobu umístění tabulky registrační značky za předním oknem vozidla. K tomu je třeba uvést, že stěžovatel žádnou takovou námitku v žalobě nevznesl. Pouze uvedl, že „(ž)alobce nadále trvá na výkladu, že nedošlo k porušení ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 ZoP, neboť Vozidlo mělo umístěno tabulku s RZ, a to na své zadní části. Je proto také naprosto nepodstatné, zda-li tabulka RZ, jež měla být umístěna na přední části Vozidla, byla umístěna za předním sklem, v zavazadlovém prostoru či kdekoliv jinde.“, což se v podstatě doslovně shoduje se závěrem, ke kterému dospělo ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí. Dále stěžovatel v žalobě uvedl, že tabulka registrační značky umístěná za předním sklem jeho vozidla splňuje podmínky vyhlášky o registraci vozidel s tím, že „(s)por dle této žaloby však není o tom, zda-li tabulka RZ byla dostatečně vysoko a zároveň nízko či za zcela čistým předním sklem bez nápisů, anebo zda-li aktuálně platná vylepená dálniční známka naplňuje předpoklady „nápisu či vyobrazení“. Spor je o výklad právního předpisu zákonné síly, jeho dopadu na zaručená práva žalobce, a to především v souvislosti s účinky vadného rozhodnutí, jež je v právní moci schopno nenapravitelně poškodit podnikání žalobce tím, že by musel vyhovět výzvě k odevzdání řídičského průkazu.“ Ani v tomto případě se nejedná o námitku nepřezkoumatelnosti v otázce způsobu umístění tabulky registrační značky za předním oknem vozidla. Naopak se podle stěžovatele o spornou otázku nejedná. Konečně, pokud stěžovatel obecně namítal, že ministerstvo pouze konstatovalo obsah právních předpisů, aniž by dospělo k vlastnímu hodnocení stěžovatelových námitek, je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že se městský soud ztotožnil s právním hodnocením ministerstva a nepovažoval jej za nepřezkoumatelné, což také výslovně uvedl.

Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že ust. § 22 zákona o přestupcích bylo s účinností od 1. 8. 2011 zrušeno zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění silniční zákon a některé další zákony. Přestupek, za který byl stěžovatel potrestán, byl se stejnou účinností nově upraven v ust. § 125c silničního zákona.

pokračování

O odvolání stěžovatele rozhodovalo ministerstvo dne 16. 9. 2011 a městský soud vydal napadený rozsudek dne 30. 3. 2012. Ministerstvo ani městský soud se novou právní úpravou přestupku nezabývaly přesto, že jejich povinností bylo posoudit, zda není nová úprava pro stěžovatele příznivější. V zákoně o přestupcích je tato zásada promítnuta v ust. ust. § 7 odst. 1. Opomenutí zabývat se tím, není-li nová právní úprava správního deliktu pro pachatele příznivější, představuje zásahem do jeho práva na spravedlivý proces (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, www.nalus.cz).

Uvedené pochybení stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nenamítal, nicméně povinností soudu je vždy zkoumat, zda aplikovaný právní předpis nebo jeho ustanovení na věc skutečně dopadají. Jak uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87 (www.nssoud.cz), „(s)oud ve správním soudnictví vždy v posuzované věci zkoumá, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají.“ a „Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“ Úprava předmětného přestupku i výše sankcí je upravena v ust. § 125c silničního zákona totožně s předchozí úpravou v ust. § 22 zákona o přestupcích. Výše uvedené pochybení tak nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ministerstva a městského soudu.

Podle ust. § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako provozovatel silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla v rozporu s ust. § 7 odst. 2 neumístí na vozidlo tabulku s registrační značkou.

Namítal-li stěžovatel, že se svým jednáním případně dopustil tohoto přestupku s tím, že měl být potrestán podle pro něj příznivější úpravy obsažené v ust. § 83 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel pokutou do 50.000 Kč, nelze s jeho závěry souhlasit. Nejedná se totiž o příznivější úpravu stejného přestupku, nýbrž o jiný přestupek co do vymezení subjektu i co do postihovaného jednání. Tím je neumístění tabulky s registrační značkou na vozidlo, zatímco v případě ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o přestupcích je to řízení takového vozidla v provozu na pozemních komunikacích. Skutečnost, že stěžovatel řídil vozidlo v provozu na pozemních komunikacích, je pak rozhodující pro posouzení, jakého přestupku se dopustil. Není přitom rozhodné, že byl zároveň i provozovatelem vozidla.

Městský soud nebyl s ohledem na výše uvedené povinen zabývat se z úřední povinnosti tím, zda stěžovatel měl být potrestán i za přestupek podle ust. § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel. Stejně tak nebyl povinen se touto otázkou zabývat k námitce stěžovatele, který žalobě pouze konstatoval, že „(p)řestupkovým jednáním fyzické osoby, je porušení povinnosti dle § 7 odst. 2 věta druhá ZPPVPK, a to dle dikce ust. § 83 odst. 1 písm. b) ZPPVPK čili přestupkem je neumístění tabulky registrační značky, tzn. jedné tabulky (ať na přední část vozidla či na zadní část vozidla), na vozidlo.“ Z odůvodnění rozsudku městského soudu je zjevné, pod jakou skutkovou podstatu přestupku stěžovatelovo jednání podřadil a z jakých důvodů. Ani v tomto směru tak není napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu netrpí namítanými vadami, a proto kasační stížnost není důvodná. Proto kasační stížnost v souladu s ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl

v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu